

Hétvége

Az Asszony pénteken délelőtt vett még két barna kenyeret, mivel a nylon tasakokat a postások nagy örömeire – a postán volt dolga – Nekik adta, most a hóna alatt cipelte a barna vekniket. A portás kérdésére azt válaszolta, hogy ez jobb a szalonnasütéshez, mint az a fehér omlós kenyér, amit tegnap vett az Alfában.
– Szóval szalonna sütés lesz! – mondta a portás.
– Ühüm! – válaszolta az asszony tömören.

Meleg volt, törölgette a homlokát a szabad kezével és lifttel ment fel, mert most valahogy nem volt kedve két emeletet sportolni. Vilmázott az ajtóban, hogy ugyan engedjék már be, azaz csöngetés: Vilmaaaaaaaaaaaaaaaaaa, engedj be! – mire kinyílik az ajtó. Röhögés.

Lepakolt, arcot mosott, meglocsolta a virágokat, összerámolt, na még gyorsan megverem a gépet és futólag egyet passzciánozott. Majd kikapcsolta, elment pisilni, újra mancsot mosott, éppen törölgette a kezét, amikor megérkezett a férje.

Amikor a portás elköszönt és jó pihenést kívánt, majdnem hangosan felröhögött, mert tudta, hogy mi vár rá, meg azt is, hogy majd hétfőn itt fogja kipihenni magát, itt a munkahelyén, ha egyáltalán még lesz alkalma rá. Vigyorgott magában, de udvariasan megköszönte és viszont kívánta, ahogyan illik.

A kocsiban is dög meleg volt, alig kapott levegőt, irány haza, nem kell venni semmit, ami van az van és kész, jó? Jó! Mentek.

A lányuk nem volt otthon, tudtak róla, hogy el fog menni és azt is, hogy kb. 4 órára majd hazajön, mert ma Ő is megy velük.

Átöltözött, elmosogatott, készített ebédet, főtt kolbászt, mustárral, mind a ketten imádták. No nem a főtt kolbászt, hanem a hozzáfűződő emlékeket. Régebben olyan közel dolgoztak egymáshoz, hogy szinte minden nap együtt tudtak ebédelni. Kb. egy órát töltöttek együtt ebédelés címén. Hol a Hallóban, hol pedig az Aradi utca és az Oktogon (akkor Nov.7. tér) között levő tejivó sarkában kialakított álló büfénél ettek főtt kolbászokat. Sokszor röhögtek együtt azon, hogy vajon hány km hosszú főtt kolbászt ehettek meg az évek során. Az Asszony szerette ezt a tejivót. Gyerekkorában gyakran elnézegette azt a kisgyerek figurát, aki a cégtáblaként díszelgett színes neonból az üzlet felett. Ahogyan fogyott a tej a literes üvegből, úgy nőtt a figura pocakja. Ez a reklámfigura még akkor is megvolt. Ő csábította ide a férjét, akinek persze mindegy volt, hogy hol és mit esznek, csak együtt lehessen a feleségével. Beszélgettek, ettek, beszélgettek. Nem zavarta Őket semmi és senki. Az este az más volt, ott voltak a gyerekek és a napi problémák. Mi volt a suliban? Kaptál-e 5-öst Kisöcsi? stb.

Néha átcsábultak a Vajas sütemények boltjába is, de erről később leszoktak, mivel az Asszony alakján erősen kezdett látszani a Vajas sütemények boltja.

Most is ketten voltak és ették az emlékeket. Most is röhögtek. Nagyon jól érezték magukat.

Azután az Asszony újra elmosogatott.

Pogácsát készült sütni, azaz csak előkészíteni, mert majd este fogja megsütni, hogy örüljenek a vendégek a friss, meleg pogácsának. Összekeverte az élesztőt a tejjel és egy kis cukorral, félretette, hogy gerjedjen. Közben elkezdte összeszedni a cuccokat. Azután készíteni kezdte a pogácsatésztát, gyors mozdulatokkal, ahogyan kell, elmorzsolta előbb a vaját, majd a juhtúrót a liszttel, belekeverte a felfutott élesztőt és a tojásokat, összegyúrta. Az elkészült tésztát beletette egy tálba, letakarta és bevitte a Lánya szobájába és kitette az ablakba a napra, hogy gyorsabban keljen.

Újra rendet rakott a konyhában és szólt a férjének, hogy „szépen ül”, ami azt jelentette, indíthatja a videót, hogy megnézze a Dallast, amit délelőtt felvett a Lánya. Hülyeségnek tartotta az egészet, de mindig megnézte ezt az agyi rágógumit. Ezalatt szokott vasalni, vagy varrni, mert egyébként sajnálta rá az időt, de most csak ült és nézte. Ötven perc, ennyit igazán pihenhetek! – gondolta.

A film végére megérkezett a Lánya. Megetette. Újra elmosogatott. Kiszaggatta a pogácsákat, befejezte a pakolást. Felhívta a fiát, hogy: Jössz, vagy nem? Nem! – válaszolta a fia, mert dolga van. Rendben. Még gyorsan meglocsolta a virágokat. Közben a férje berámolta az összekészített holmikat a kocsiba. Az apró kockára vágott kis húsmaradványokat a kosár tetejére tették, hogy kéznél legyen, amikor megérkeznek, hogy azonnal oda lehessen adni a szomszéd Csöpi nevű kutyájának. A kutya mindig a kerítésnél várja őket és csurog a nyála, szerintük már akkor, amikor befordulnak az utcába. Őt is az Asszony rontotta el, mint a saját Samu kutyájukat, mert képtelen volt ellenállni a kutya kérő tekintetének, ezért másfél év után el kellett ajándékozniuk, egy kevésbé „szerető” gazdának, mert a kutya majdnem belehalt a nagy imádatba.

Megérkeztek.

Csöpike megkapta az adagját.

Berámoltak a kocsiból a házba.

Megbeszélték már korábban, hogy hogyan fogják előkészíteni a terepet, úgy, hogy most mindenki tudta a dolgát és tették is azt.

A Lány, aki több hónapja egyáltalán nem volt a birtokon, szidta az Asszonyt az idehordott rengeteg kacat miatt.

– Anya ez szörnyen giccses!

– Tudom. – mondta az Asszony, de mit csináljak imádom ezeket a tárgyakat.

– És a kert is giccses! – így tovább a Lány.

Na most ezt a Nagymamádra foghatnám! – gondolta, az Asszony, de csak annyit válaszolt, hogy:

– Nem baj! Ha meghalok felgyújthatod az egészet!

– Hát az tuti! – mondta a gyerek.

– Rendben van csak most segíts kirámolni!

Ebben maradtak és rámoltak.

A Férfi meggyújtotta a múlt héten a tűzrakóban hagyott és azóta kiszáradt ágakat, kitisztította a tűzhelyet. Az Asszony slaggal lelocsolta a színben a padokat és asztalokat, lepókhálózott, összetolta az asztalokat. Szólt a Lányának, hogy hozzon pokrócokat és terítse ki szépen a padokra. Percekig válogatta a terítőket, hogy melyiket terítse fel. Kicipelt a házból egy másik asztalt, meg még egy másikat is. Az egyiket leterítette egy gyönyörű hímzett terítővel. Ide helyezte el a kenyereket, egy hófehér szintén hímzett – valamikor törülközőként szolgált – damaszt ruhába csomagolva. Mellé tette a kenyérvágó deszkát és a kést. Sorban hozták ki az ételleket, előkerült a kosárból a sült paprika saláta, a szalonna, a kolbász, a kencék és a sajtok. Szedtek uborkát, paradicsomot, hagymát a kertből. Kihozták a nagy ballonüveg ágyas pálinkát. Ennek készítményi technikáját Szegeden tanulta az Asszony a régi szép időkben, amikor még sokat jártak az Ünnepi Játékokra. Az üveg aljára gyümölcs darabokat kell dobálni, feltölteni házi pálinkával és tovább tölteni a mindig éppen érő gyümölcs darabokkal. Minél tovább áll, annál jobb lesz az aromája. Ez a készítmény már vagy két éve állt érintetlenül. Tőlük ugyan állhatott, soha nem ittak. Néha, néha a Nagy kóstolgatott egy gyűszűnyit belőle, mindig mondta, hogy nagyon jó, de valahogy Ők sohasem kívánták meg. Na, de majd most a vendégek.

Az Asszony ízlése szerint, kívánatosan, elrendezte az összehordott ételleket. A Férfi előkotorta a rejtekhelyről a kemping székeket, a kis gyerek székeket és sorban elhelyezte őket a tűzhely körül. Bekészítette a tűzhelybe a meggyújtandó fadarabokat és egy nagy kosárba odakészítette a pótlást is.

Alig, hogy ezekkel elkészültek „Megérkeztek a vendégeket várok!” – üvöltötte a Lányuk, idézve a Holló színházi idétlenséget. Jutka, Gabi és az Anikó jöttek először. Jutka vezetett és a szomszéd háza mellett parkolt le. Nagy ugatások kíséretében foglalták el a tanyát, mert a szomszéd kutyái hatalmas ricsajjal védtek a védeni valót. Azonnal iszonyú rumli lett. Hűtőtáskában hozták az előre hűtött söröket, pálinkát és a szalonna sütés egyéb kellékeit. Desszertnek fagyit hoztak. Jó, jó, de hogyan fogjuk ezt megenni, kiskanál sincs annyi és el fog olvadni, mert az itteni hűtőnek nincsen mélyhűtő része. A hűtő szerepét, egy rémségesen öreg Szaratov gép töltötte be náluk, amit az Anikóéktól kaptak. Randa, de működőképes állapotban volt, kitakarították,

lefestették és a ház részének tekintették, szerették. Sokszor mondták az Anikóéknak, hogy: Nem látogatjátok meg az öreg hűtő mestert? Hát most ez is megtörtént. Ezeket gondolta az Asszony, de nem volt sok ideje, mert sorban jöttek a többiek is. Gyuri az új Zsuzsival, Erika, Éva a két gyerekkel és a Gizi.

Hajjaj!

Az Asszony próbálta fenntartani a rendet, kevés sikerrel. Az új jövevények is hoztak valamiket és azokat szanaszét pakolták, kicsomagolta és rakosgatta hozott ételeket, italokat, hogy legalább még egy pillanatig élvezhesse a terített asztalok szépségeit. A vendégek azonnal inni kezdtek. A földről a terítőre került a sörös üveg. Hamutartó, cigi, öngyújtó, táskák, kabátok halmaza lepett el mindent.

Feladta.

Volt aki levetkőzött, volt aki felöltözött, mindenfelé emberekbe botlott. Körbejárták a kertet, mind a két házat. Jé, ez uborka! Nahát, még kukorica is van! Ilyen és hasonló felkiáltásokra válaszolt és magyarázta, hogy mi, mi és a házakban található akármiknek mi a története, kitől kapta, honnan van stb. és ezt minden új embernek újra. Folyamatos tárlatvezetésnek tűnt az egész. Közben el-el mosogatott egy üressé vált üveget, poharakat, kiöntötte a hamutartókat, kidobta a szemébe a csomagoló eszközöket.

Tovább jöttek.

Megérkezett a kis Erika az Ó Lacijával. Majd a Tibi a tulajdonképpeni vendég kanadai fiúkkal, a Tibivel és a Gézával. Ők, illetve miattuk volt a vendégség a Kanadából hazalátogatott 56-os disszidens két fiú kedvéért. Ölekezés, puszizkodás, bemutatkozás kinek mi járt. Most már tényleg felborult minden rend. Az Asszony egy kicsit restelkedett, hogy a vendégeit nem tudja kellő látvánnyal fogadni, de beletörődött, mert egyszerűen nem uralta már a helyzetet. Különben is érezte, hogy mindjárt rosszul lesz. Szédült és iszonyú hányingere lett. Leült valahová. Meg sem mert mukkanni, mert érezte, hogy, ha kinyitja a száját öklendezi kezd. Nagyokat nyelt. Szerencsére mindenki el volt foglalva valamivel és nem figyeltek rá. Már égett a tűz. Jutka üvöltözve követelte a nyársakat és vagdosta a szalonna táblákat, az ujjai vastagon zsírosak voltak és időnként lenyalogatta őket. Az Asszonnal fordult egyet a világ. Hogy fogom én ezt kibírni? Röhögés, üvöltés, ugatás, füst, zsírszag. Felállt és betámolygott a házba, hogy igyon egy kis szódát. Mi a fene ez? Ideges is volt, illetve nem is ideges, hanem feszült. Ezt a feszültséget szinte állandóan érezte évek óta, hol jobban, hol kevésbé. Sok oka lehetett ennek. Néha talált rá magyarázatot, de ezzel csak elhessegetni próbálta a rossz érzését. Most éppen az új Zsuzsa megjelenésével magyarázta. A Gyuri felesége három éve halt meg, 39 éves volt és leukémiás. Tudták Róla és régen együtt éltek a tudattal, hogy a Zsuzsi beteg. Tudták, de a betegség hirtelen belobbanása mégis letaglózta a baráti társaságot. Nem is mertek Róla beszélni. Az Asszonyt a sírás fojtogatta. Milyen gyönyörűek a sárga rózsáid! Ühüm! – volt a válasz, semmi több, szájjár. Csak a Jutka tudta egyedül, hogy éppen a Zsuzsi emlékére ültette, mert a sárga rózsza a Zsuzsi

kedvenc virága volt. Még nem is olyan régen ott ült a nyugágyban, takargatni kellett, mert nagyon fázott.

A rohadt életbe!

A rohadt életbe!

És most itt az új nő és Ő is Zsuzsi. Semmiről nem tehet, helyes nő, meg fogjuk szokni és a Gyurinak is kell valaki, joga van hozzá! A gyerekek is már nagyok, biztosan megértik, de hát.....

Folyt az ivászat, a Gyuri járt elől ebben a tevékenységben, talán nem oktalanul. A Tibi szorgosan haladt a nyomdokaiban és a Gizi. Gizi az Erika nővére, pillanatok alatt erősen látszott rajta az ital. Vajon csak ez ártott meg Neki, vagy ráivott a szokásosra? A két nővér és a kanadai fiúk unokatestvérek. Gizi fiatal még, de már nyugdíjas, a BKV-től ment átszervezés miatt nyugdíjba. – Jó, hogy nincs itt a Jóska! – Jóska a férj, – Jó, hogy nincs itt a Jocó sem! – Jocó, az örökbefogadott fiú. Jelenleg katona. Hurrá lehet inni. Gizi, Gizi. Érdem laknak és már vagy tíz éve építkeznek, de az is lehet, hogy még több ideje. Ebbe rokkannak bele. Most a pince, most a földszint, most az emelet és most mint előadja a Jóska újabb ötletét, a padlás következik. Hogy legyen hova házasodnia a Jocónak. – De én ezt nem akarom, nem akarok senkivel együtt lakni! – így a Gizi és iszik. Iszik és dumál, hülyeségeket.

Az Asszony közben egy kicsit jobban lett, próbált társalogni a vendégekkel. Megmutatta a Gézának a görögországi albumot. Ott hagyta a szobában, hogy nyugodtan el tudja olvasni. Kisvártatva visszament, hogy megtudakolja: – Hogy tetszett? A válaszokból azonnal rájött, hogy illetéktelen személynek mutatta meg. Az Akropoliszon kívül nem tudott semmiről a Pasi. Hát ez bizony tévedés volt! – gondolta és elvette az albumot, szeretettel magához ölelte, mint egy rossz kezekbe került kis kutyát. Még beszélnek az útról egy kicsit, majd, hogy véget vessen ennek e kínos jelenetnek udvariasan kiterelgette újra a vendégek közé a Gézát. A férfi valószínűleg nem értette, hogy mit kellett volna csodálnia, az Asszony meg azt nem értette, hogy miért nem érezte át azt az áhítatot a férfi, amit Ő érzett a görögországi út alatt.

Már tök sötét volt, égett a tűz, sülték a szalonnák, aki levetkőzött az most felöltözött. Kis csoportokban folyt a duma. Mintha elrendezkedtek volna. Az Asszony újra mosogatott, mert már nem volt egy tiszta pohár sem, szedte össze az üres üvegeket és a szétdobált szemeteiket. Már több kaja – a kencék és a sült paprika saláta – elfogyott. Gondolta, hogy elérkezett a pogácsasütés ideje. Begyújtotta a sütőt, hát ennek melegednie kell. Kiment a kertbe, leült és Ő is sütni kezdett egy előkészített nyársat. Ivás, sütés, evés, duma.

Néha – néha csönd. A fiatalság külön csoportba különülve, röhögött valamin. Az Asszony hirtelen felugrott: A sütő, majdnem elfelejtettem! – berohant a konyhába. Be akarta dugni a sütőbe a jól megkelt pogikat és lenyűgözve tapasztalta, hogy nem fér be a sütőbe a tepsi. – Ja persze, ez az otthoni gáz nagyobbik tepsije. Jézus Mária, hogyan fogom én ezt kivenni? – a hő táguulás!

Most már mindegy és betuszkolta. Amíg ott állt a konyhában körülnézett, iszonyú kupi lett, már nem is próbált rendet tenni. Folyt Róla a víz, megmosta és törölgette az arcát. Szaglott a pogi, úgy tűnt készen van. – Hiába, itt vidéken erősebb a gáz, mint Pesten – gondolta, akármit is dumálnak az illetékesek. Elzárta a gázt és elkezdte kirángatni a sütőből a tepsit. Hát ez örület, nem jön. Közben a szagra sorra jöttek a vendégek. Hű, mi ez a finom illat? Menjetek ki mindjárt viszem! – így az Asszony és kitessekelte a vendégeit. Tovább küszködött a tepsivel, húzta-vonta. Na végre! és majdnem seggre ült a tepsivel együtt, amikor végre kirántotta. Diadalmasan vitte ki, úgy ahogyan volt, csak nem volt hely ahová letegye, de a vendégek buzgón takarításba kezdtek. Forrón habzsolták a pogácsát. – Hát ez isteni! – így az új Zsuzsi és már kérte is a receptet, még nem tudta, hogy ebben a társaságban ez nem szokás. Az Asszonymnak ez volt a specialitása – meg a kompót karácsonykor – a többiek kísérletet sem tettek soha, hogy utánozzák. A többi nőnek is meg volt a maga étele, mint a Jutkának a csörögefánk, a Anikónak a fondű stb. és a Zsuzsinak is megvolt sajátja. Nem kell ez a receptezés. Az Asszony válaszolt valami érdektelenséget: Egyél és ne foglalkozzál mással!

Ismét beszaladt a házba, mire visszatért a pogácsa maradéka ki volt szedve egy kis kosárba és a tepsit a falhoz támasztva találta. Röhögött. – Hát ezt jól eltűntették! Akkor csodálkozott rá az ágyas pálinkára is, a gyümölcs feletti lé mind elfogyott. Nahát! Nem sajnálta, csak tudta, hogy 3 liter pálinka volt a gyümölcsre öntve és ha az most nincs ott, akkor azt a tömeg megitta. Csodálkozott és körülnézett. Senki nem fetrengett a földön, azaz nem ártott meg senkinek. Hogy ezek, hogy bírják? – így magában. Vicces! Még egy kis ideig folyt, ami eddig, ivás, sütés, evés, duma.

Egyszer csak valaki elkezdte, hogy Neki menni kellene.

Abban a pillanatban felbolydult a társaság. Csomagoltak, pakoltak, öltöztek, keresték az edényeiket, táskáikat akármiket. Rádobták az utolsó fát a tűzre, elszívták még azt az egy cigit. Mentek.

Ki, kivel milyen kocsiba száll, ki, kit vigyen haza. A Lányuk is elhatározta, ha befér valahová, akkor Ő is inkább hazamenne jó? Jó! Jutka vacakolt egy kicsit azzal, hogy itt marad Nektek a kupi! Nem baj! Pillanatok alatt rendet rakunk Újra ugattak a kutyák, felberregtek a motorok, integetés, puszkodás. A kanadai fiúk: Lehet, hogy még találkozunk!? Mindenki el.

Csönd, béke, nyugalom, csillagok, még égő tűz.

Fáradtak voltak.

Átölték és megcsókolták egymást.

– Csak azt ne mond, hogy szeretlek, mint az amerikai filmekben, mert utálok!
– Így az Asszony, de a férje még szorosabban ölelte.

– Te vagy a világon a legjobb!

Nevettek.

– Ülünk le még egy kicsit, elszívok még egy cigit és azután majd rámolunk.

– Rosszul voltál? – kérdezte a férj.

– Ühüm!

– Láttam.

– Már elmúlt.

Fél óra múlva csak az üres üvegek emlékeztettek a vendégtárasra, meg az izzó parázs. Éjjel egy óra volt. A bojler buzgón dolgozott, éjszakai áramra volt állítva, most nem kellett spórolni a meleg vízzel. Megfürödtek és bebújtak az ágyba.

Hajnalban keltek. Azonnal nekiláttak a kertnek. Gyorsan gyomoztak, locsoltak, leszedték az érett akármiket. Zártak. Fél-tizenegykor, vasárnap délelőtt szálltak ki a kocsiból Szalag utcában. A Lányuk még aludt. Kipakoltak. Az Asszony nekilátott a vasárnapi ebéd elkészítésének. Egy órákor minden készen volt, jött a Fiúk. Ebédeltek. Megbeszélték a heti dolgokat. A Fiú sajnálta, hogy nem volt ott a bulin. Az Asszony pakolt Neki kaját és a Férfit, aki dolgozni ment, elvitte a Fiút a kimosott, kivasalt ruháival, meg a pakkjával haza. A Lány átment a barátnőjéhez. Az Asszony elmosogatott, elpakolta a maradék ételeket, felmosta a konyhát. Kimosta a Fia által hozott holmikat, meg ami még összegyűlt az utolsó mosás óta, no meg amit rajtuk volt a tanyán, kézzel, mert mosógépük nem volt, ez kuriózumnak számított, sokszor kérdezték a barátnők, hogy: Hogy bírod? de az Asszony ilyenkor megrántotta vállát: Jól! Kitergetett az erkélyen. Frissítésként feltörölte a vizes ruhával a lakást. Kiszedte a hajkeféből a Lány méteres hajszárait, lehúzta a WC-ben. Elrendezte a birtokról hozott gyönyörű sárga rózsákat a vázában és betette a Lány szobájába. Még egyszer végignézett a lakáson. Rendben van minden.

Megfürdött, másik ruhába bújt, leült a kedvenc helyére.

Elővette a görögországi albumot, hogy újra átnézze és átérezze az utazás élményét.